

Sandy-joen sulku ja tammi maksoi hallitukselle noin 2 miljoonaa dollaria ja kanavan tarkotuksena on hillen kuljettaminen. Vuonna 1913 kuljetettiin sulun kautta vain kaksitoista tonnia hiltä.

“Läskitynnyripolitiiikkaa”

Kirj. S. Nuorteva

Nje po tshinu berjosch”, — otat lahjuksia enemmän kuin sopii sinun alhaiselle virka-arvollesi, — sanoo poliisipäällikkö poliisille venäläisen kirjailijan N. Gogol'in kuuluisassa näytelmässä “Revisori”. Hän ei soimaa alaistaan lahjuksien ottamisesta sellaisenaan. Eihän toki! Se vaan on paha kun poliisi, pahuus, otti enemmän kuin virka-arvonsa edellytti. Lahjusten ottaminen on niin pyhä ja kansallinen tapa Venäjällä, että Moskovan kaupungin hallinnon äskettäin täytyi oikein virallisesti myöntää määrärahan rautatievir-

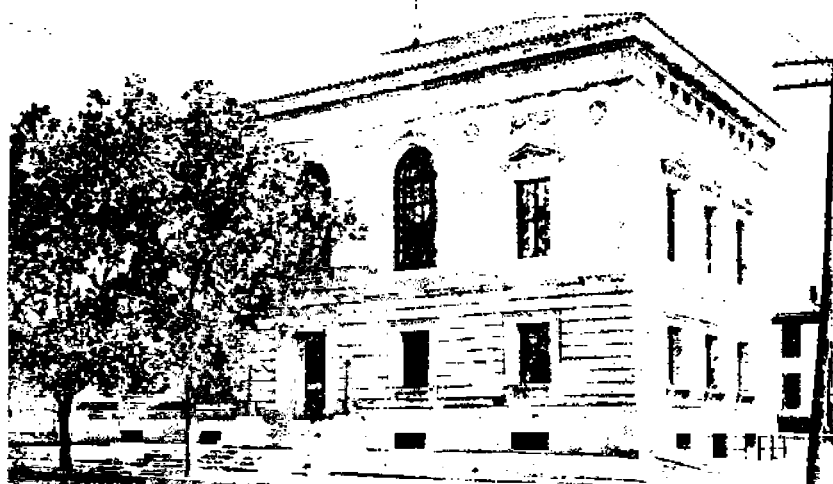
kamiesten lahjomiseksi, jotta saisi vaunuja ruokatarpeitten tuontia varten.

Mutta tokkohan sentään Venäjä piisaa lahjusjärjestelmässä vapaalle ja kansanvaltaiselle Amerikalle? Venäjällä sentään ei tapahdu sellaista mikä tapahtuu Amerikassa. Ei toki uskallettaisi duumassa esittää ja hallituksessa vahvistaa usean kynunen miljoonan suurusta määrärahaa, jota duuman edustajat käyttäisivät valitsijoit- ten lahjomiseksi. Tehdäänkö sellaista Amerikassa? Jopa tiedekin! Se on oleellinen osa koko

Yhdysvaltojen poliittisesta elämästä.

Porkbarrel, — suomeksi ”läskitynnyri”, se on sana, jonka usein löydätte porvarilehtienkin seloituksissa kongressin toiminnasta. ”Minä myönnän, että läskitynnyripolitiikka on turmiota tuottava koko maalle ja mieletöntä yleisten verojen tuhlaamista yksityisten hyväksi”, sanoi kongressissa Texasin valtion edustaja, ”mutta niin

miestä käytettävänä. Oli vaara tarjona, että hän yhdessä kannattajiensa ja vastustuspuolueen edustajien kanssa todellakin voisi riistää veljiltään heidän läskipalასensa, — heidän kaupunkiinsa rakennettavaksi ehdotettujen yleisten rakennusten määrärahoja. Niinpä suostuttiin hänen vaatimukseensa ja Texarkanaan rakennettiin 110,000 dollaria maksava oikeustalo. Se seikka, että tuossa

Texarkan, Tex., \$110,000 oikeustalo. Avoimna kaksi päivää viikossa, muulloin kokonnan suljettuna.

kauan kuin muut veljeni kongressissa vaativat postikonttoreita rakennettavaksi ja jokia perattavaksi heidän valtioissaan, niin minäkin haluan palasen läskiä ja vaadin, että Texarkan kaupungin rakennetaan sadanviidenkymmenen tuhannen dollarin arvoinen oikeustalo. Ellei suostuta sitä rakentamaan, niin tulen äänestämään kaikkien muitten esittämiä tällaisia määrärahoja vastaan.”

Ja Texasin edustaja oli vaikutusvaltainen herra, jolla oli monta käskettävissään olevaa kongressi-

kaupungissa on vain pari tuhatta asukasta, että siellä Yhdysvaltojen oikeus istuu vain viittisen päivää vuodessa ja talo loput ajat seisoo tyhjänä, että siellä ennen vuokratettiin riittävä huoneusto oikeuden istuntoa varten 25 dollarilla vuodelta ja nyt täytyy maksaa yli kymmenen tuhatta talon ylläpitokustannuksina, — tällaiset pikkuasiat eivät häirinneet kongressimiesten rauhaa. Talon rakennusta varten myönnettiin ja maksettiin tuo raha ja maksettiin sen lisäksi yli 40 miljoonaa dollaria muita rakennuksia

varten, joista suurin osa ovat aivan yhtä tarpeettomia kuin ensin mainittu.

Tämä on sitä läskitynnyripoliitiikkaa.

Mitä sellaisella politiikalla ajetaan takaa? Katsokaas! Texarkan edustaja, ääniä kalastellessaan, on luvannut, että tuohon tahi tähän kaupunkiin rakennetaan kal-

tarin paikan talossa, jalka se valmistuu. Ja kaupungin ahdasmielinen ammattilainen, joka ei ajattele nenaansa pitemmälle, arvelee, että on erittäin tärkeätä se, että kaupungissa suoritetaan tällainen ylimääräinen työ.

Nämä kaikki henkilöt eivät perusta yhtään mitään yleisistä poliittisista asioista. Se seikka, että

Muscle Shoalsin kanava, johon hallitus on kuluttanut \$4,555,000 ja vaikka liikenne on mitätöntä, puhutetaan sen laajentamista 18 miljoonan dollarin kustannuksilla.

lisarvoinen yleinen rakennus. Siitä riittää penninkejä yhdelle ja toiselle valitsijalle. Kaupungissa asuva arkkitehti saa piirustustilauksen ja hyvän hinnan, kaupungissa asuva urakoitsija saa hyvän liikevoiton urakasta, kaupungissa oleva tiili-tehdas ja sen omistajat tienaavat osansa, eivätkä maalarimestarit ja puutavarayhtiö ja rautakauppias jää aivan ilman tekevää. Ja joku kongressimies ehdokkaan erittäin innokas vaalirunnari saa vahtimes-

kongressimies Washingtoniin päästyään ehkä myy itsensä karvoineen päivineen trusteille ja auttaa niitä moninkertaisesti kiskomaan kaupungin yleisöltä ne muutamat penningit, mitkä kähvellettiin Yhdysvaltojen talon rakentamisessa. — se seikka ei heitä liikuta. Kongressi on niin kaukana ja sen asiat niin monimutkaisia. Kukapa niitä kaikkia ymmärtäisi! Mutta jos meidän kongressimiehemme hankkii meille hyvän ansiotilaisuuden

kaupunkiimme rakennettavan yleisen rakennuksen kautta, niin se on jotakin kourtaamme tuntuvaa. Se päällepäätteeksi kaunistaa kaupunkiamme ja "puustaa" sen liikettä. Ja jos hän sen meille hankkii, niin me valitsemme hänet uudestaan. Sittenpä seuraavalla istuntokaudella hän voi hankkia meille määrärahan kaupunkimme laidassa olevan puron perkaamiseksi. Parisatauhatta dollaria siihen tarkoi-

Yhdysvalloissa matkustava henkilö usein joutuu kaupunkipahaseen, jossa on tuhatkunta asukasta, kolme hevosta, yksi pahanpäiväinen katu ja sen varrella muutama likainen lautahötkki. Mutta keskellä pääkatua, niinkuin kallisarvoinen päärly sian pahnoinna, kohoaa taivasta kohti marmorista rakennettu, satatuhatta dollaria maksava postitalo. Jos menet postikonttorin kirjoja tutkimaan, huo-

"LÄSKIÄ" GODSDENTIN, ALA.

Mainitun piirin edustaja hankki neljä rahamyönnytystä, yhteensä \$188,000 oikeustalon rakentamiseksi tähän pikkukaupunkiin.

tukseen olisi mainio asia meille. Ja onhan hallituksella rahaa! Ja pitäähän meidänkin jotakin saada.

Kongressimies tietää, että sellaisen määrärahan hankkiminen on hänen valitsemisensa ja etenkin uudestaan valitsemisensa perusehto. Se on ehtona sille, että hän voi olla kongressissa ja siellä kaupata ääniänsä sovitusta hinnasta. Ja hän esittääkin lakiehdotuksen oikeustalon rakentamiseksi Texarkanaan tahi Hog Ditch-nimisen puron perkaamiseksi.

maat että kaupunkiin tulee pari kirjettä päivässä ja postimerkkejä myydään parin sadan dollarin edestä vuoden aikana. Saat tietää, että ennen postikonttorin rakentamista kylän sekatavarakauppias hoiti postimestarin tehtäviä ja hallitus maksoi vuokraa kaupan nurkkaan rakennetusta postiaitauksesta dollarin vuodessa.

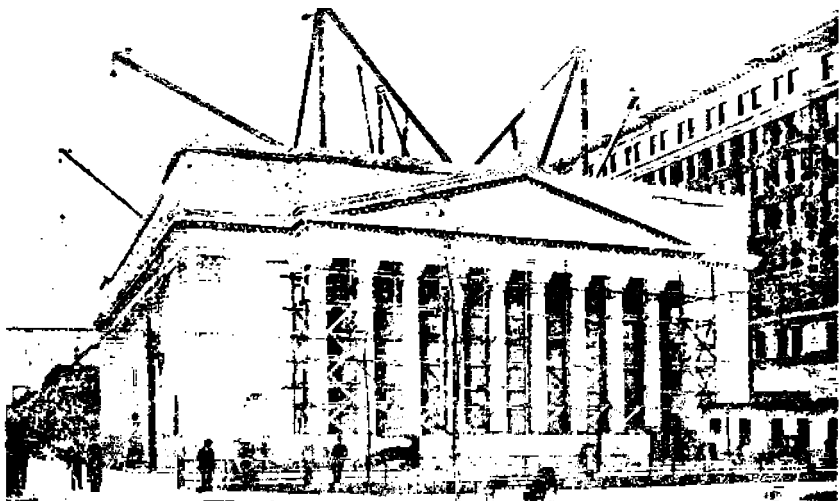
Mitä varten sitten rakennettiin sinne kallisarvoinen talo?— Porkbarrell! Valtiosta valitun kongressimiehen piti välttämättä saa-

da tuon kylän asukkaitten äänet tullakseen valituksi ja hän sai ne sillä ehdolla, että "kaupungin asukkaille annetaan tunnustusta" myöntämällä rahaa talon rakentamista varten.

Kentuckyn ja Virginian valtion rajalla on joki, Sandy River. Mitätön ja viraton joki. Matala ja paitotellen ahdas. Kaukana kaikista teollisuuskeskuksista. Mutta sen perkaamiseen on hallitus tähän

aihetta pyytää lisää määrärahoja. Joki, vietävä, kun uudestaan ja uudestaan tukkeutuu ja uudestaan ja uudestaan voi pyytää rahoja sen perkaamiseksi.

Muscle Shoals kanavaan on hallitus tähän asti upottanut neljä ja puoli miljoonaa dollaria ja vaikka liikenne tuolla kanavalla on vuosi vuodelta vähentynyt, niin tälle kongressille on ehdotettu, että myönnettäisiin kahdeksantoista

New Haven'lu, Conn., postirakennus. Kaupunki tosin tarvitsi postirakennuksen, mutta tuskin tällaista palatsia, joka maksaa hallitukselle \$1,200,000.

päivään mennessä kuluttanut noin kaksi miljoonaa dollaria. On rakentanut sulkuja ja syventänyt pohjaa. Tämä muka sitä varten, että jokea pitkin voitaisiin kuljettaa hiiliä. Mutta perkauksen loppuun suoritettua on jokea pitkin kuljetettu keskimäärin kaksitoista — sanoo 12 — tonnia hiiliä vuodessa.

Mitä varten tuhlatiin rahoja tällaisen joen perkaamiseksi? — Porkbarrel! Ja tämä porkkatynnyri on siinä suhteessa tuottava sekä kongressimiehelle että valitsijoille, että kaikiksi ajoiksi riittää

miljoonaa dollaria kanavan laajentamiseksi. Ja kai se myönnetään, sillä kongressimies, joka anomuksen tekee, on mahtava kongressimies. Hän on tällaisten rahojen myöntämistä käsittelevän valiokunnan puheenjohtaja, ja jos virkaveljensä eivät anna hänelle vaatimaansa määrärahaa, niin saavat he sanoa hyvästit omille porkkaunelmilleen.

Ja vielä yksi esimerkki! Tyynen meren rannalla sijaitsee Mare Island-niminen Yhdysvaltojen laivatokka ja sotalaivastoasema. Sattama ja laivatokka on oikein nätti ja

mukava. Mutta sillä on yksi pieni vika; se on niin matala, että vähänkin isompi sotalaiva ei pääse sinne ollenkaan. Mutta sehän on sitä parempi. Ensinnäkin saatiin rahoja tokan rakentamiseksi, ja paljon rahoja saatiinkin, kun paikka luonnostaan oli vähän epämukava. Ja sitten saa pyytää seuraavina vuosina lisää sataman syventämiseksi. Ja kun rakennetaan oikein iso laiva, niin taas voi pyytää ra-

si kongressi 45 miljoonaa dollaria kaikellaisten postitalojen ja oikeustalojen rakentamiseksi, joista useimmat olivat aivan mieletöntä tuhlausta.

Demokraatipuolueen eräs edustaja, joka sivumennen sanoen seuraavana vuonna, jolloin demokraatit olivat kukkona tunkiolla ja isännöivät setä-Samulin rahapussilla, rakennutti 100,000 dollaria maksavan oikeustalon kaupun-

Seattle'n postirakennuksen maapaikka. Kelpaamaton maa, josta hallitus sai maksaa \$169,000.

hoja sataman edelleen syventämiseksi.

Parinkymmenen mailin päässä Mare Islandissa on kylläkin paikka, jossa olisi mainio luonnollinen satama laivatokkaa varten. Mutta ei sinne sopinut rakentaa tokkaa. Piiri, jossa tuo paikka sijaitsee, aina äänestää vastapuoluetta, — muista läskitynnyryistä. Sille ei sovi "antaa tunnustusta".

Kuinka suunnattomaksi rosvo-ukseksi tämä järjestelmä on kehittynyt ei voi sanoinkuvata. Heikkona valaistuksena mainittakoon, että yksistään vuonna 1913 myön-

tiin, jossa oikeus ei koskaan pidä istuntoja, — tämä edustaja, pyhästi loukkaantuneena republikaanien harjoittamasta rosvoudesta, lausui senaatissa seuraavasti: "Tämä rahojen myöntämisehdotus on röyhkein rosvohyökkäys valtiokassaa vastaan, mikä on koskaan tapahtunut. Tässä tynnyryssä oleva läski on sitä lajia, että sen katku tuntuu taivaaseen asti".

Keskustelussa paljastui, että republikaanien täytyi ryhtyä erikoistoimenpiteisiin saadakseen riittävästi ääniä määrärahojen myöntämisen puolesta. Eräs senaattori

avoimesti tunnusti, että hän ensin aikoi äänestää ehdotusta vastaan, mutta sitten saatiin hänet taipumaan, kun luvattiin rakentaa hänen kaupunkiinsa uusi postitalo, — vaikka entinen vielä oli aivan hyvässä kunnossa. Eräs toinen edustaja saatiin taipumaan samallaisilla vippakonsteilla. Se oli kyllä vähän vaikeampi asia, sillä tuon edustajan valtion kaikilla kaupungeilla jo oli jos mitäkin rakennuk-

kello kaksitoista yöllä, marraskuun 3 p:nä 1913. Kuumeentapasella kiireellä ajettiin kongressissa läpi määrärahojen myöntämiset. Muuten eivät kongressmiehet rasita itseään liian pitkällä työpäivillä, mutta nyt he istuivat kaksi yötäkin perätysten, nuijien toisen määrärahan päätökseksi toisen jälkeen. Ja hänen arvoisa lihavuutensa, presidentti Taft, valvoi kaksi yötä hänkin allekirjoittaen

Big Stone Gap kaupungissa, Virginiassa, on vain 2,500 asukasta, mutta sen oikeus- ja postirakennukseen saatiin hallitukselta \$100,000.

sia. Pulasta selviydettiin sillä, että myönnettiin muutama kymmenen tuhatta dollaria, — seinämaalauksien laittamista varten Alabaman Gamsden'in kaupungin oikeustaloon.

Tämän rahojen myöntämisen yhteydessä tapahtui yhtä ja toista muutakin, joka erinomaisen kirkkaasti valaisee amerikalaisen politiikan laatua. Aika oli sellainen, että juuri oli tulossa Valkoiseen taloon demokraattipuolueen presidentti Wilson ja demokraattinen enemmistö kongressiin. Republikaanipuolueen valta-aika päättyi

rosvovousmääräyksiä. Kello kaksitoista yöllä hän allekirjoitti viimeisen paperin ja lähti kävelemään Valkoisesta talosta tavallisen kansalaisena, — jättäen jälkeentuleville, aasipuolueen herroille, rosvottavaksi mitä enää oli jäljellä.

Sanotaan, että Taft'kin vähän epäröi allekirjoituksen antamisessa tuolle rosvoukselle. Mutta hänen lainopillista ja oikeudenmukaista omaatuntoaan lohdutettiin sillä, että annettiin hänellekin pala "läskiä". Oli aikaisemmin myönnetty 800,000 dollaria postitalon

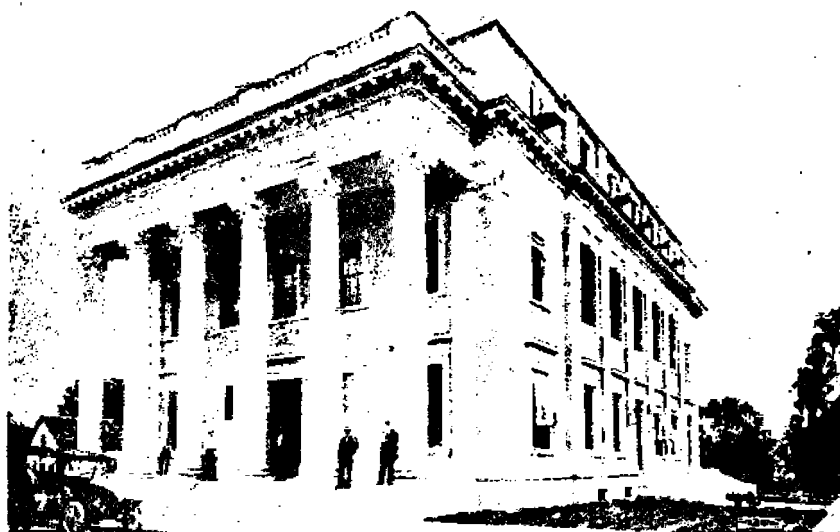
rakentamista varten Taft'in koti-kaupunkiin, New Haveniin. Viime tingassa lisättiin määrärahaa miljoonaksi kahdeksisadaksi tuhanneksi dollariksi, ja jotta se kaikki kuluisi, määrättiin, että talo on rakennettava ruusunpunaisesta marmorikivestä, joka on kallein rakennusaine, mitä on olemassa.

"Läskitynnyripolitiikkaa" esiintyy monessa eri muodossa. Edellä mainitut oikeustalojen ja postita-

vettä. Mutta siitä maksetut 169,000 dollaria varmaankin olivat hyvänä apuna kongressimies Humpfrey'n vaalitaistelussa.

"Jokien ja satamien perkaamiseen" käytetään niinkään kymmeniä miljoonia dollareita vuosittain ja suurin osa tästä rahasta on ihan hullua tuhlausta.

Tämäntapaisten lahjomisen joukkoon voidaan laskea vielä eläkkeitten myöntämiset "sotaveteraa-

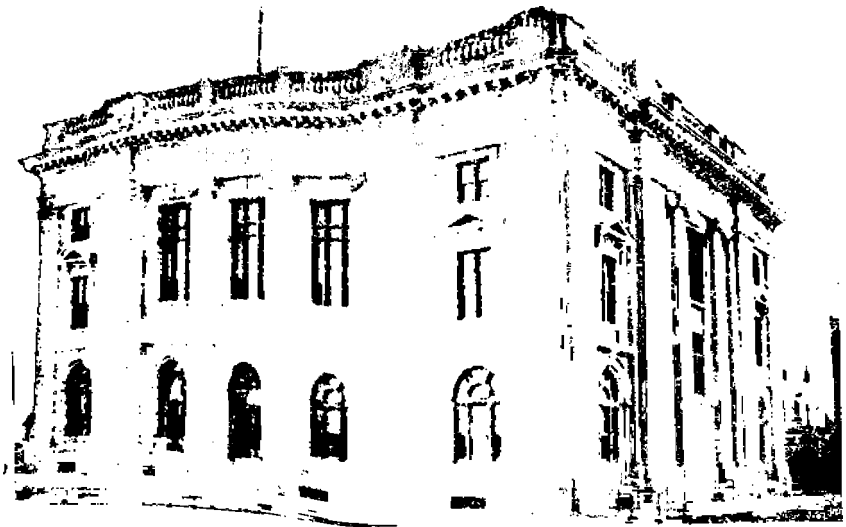

Gainesville'n, Fla., postirakennus. Maksot hallitukselle \$150,000. Kaupungissa vain 6,000 asukasta.

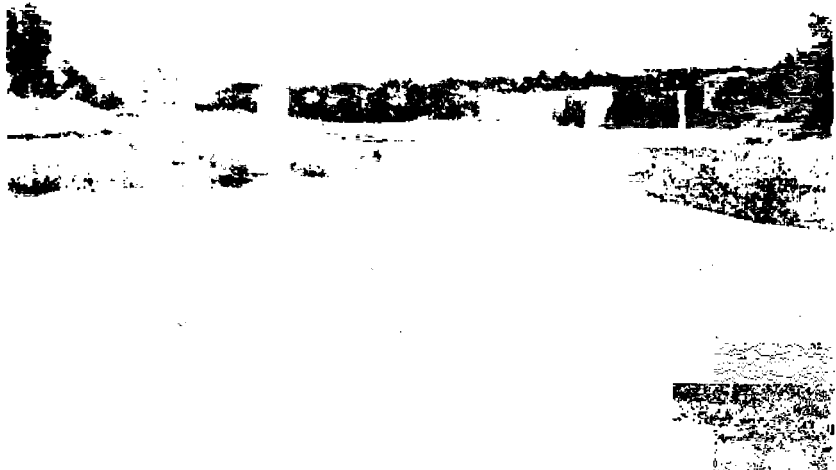
lojen rakentamiset vievät aiheettomasti kymmeniä miljoonia vuosittain. Taloja varten ostetaan edeltäkäs in lotteja ja niiden valintaa ei määrää mikään muu seikka kuin asianomaisen kongressimiehen poliittisen lahjomisen näkökohdat. Niinpä osti hallitus Seattlen kaupungista postitalo-lotin ja kun ajottiin ruveta taloa rakentamaan, havaittiinkin, että lotti sijaitsee aivan kaupungin ulkopuolella ja on niin suoperäistä maata, että siellä useimmiten on seitsemän jalkaa

neille", joka on vain etsitty nimi sille, että annetaan kongressin toimesta suoranaisia lahjuksia henkilöille, jotka tavalla tahi toisella palvelevat kongressimiesten vaalitouhuja.

Järjestelmän tekee mahdolliseksi eräs teknillinenkin seikka. Kongressi visusti noudattaa sitä järjestystä, että tällaisista määrärahoista ei äänestetä erikseen, vaan kaikista yht'aikaa. Joukossa voi olla joku tuiki tarpeellinenkin, mutta ei yksikään kongressimies voi äanes-

Dikeustalo Evanston'issa, Wyo., maksoi hallitukselle \$185.000 ja kaupungissa vain 2.500 asukasta.

Brazon-joen, Texas'issa, keskeneräinen sulku ja tammii. Sitä on "rakennettu" vuosia, mutta "valmistaa" ei tule. Uusia rahamyönnytyksiä vaaditaan yhtenäin. Kanavalla ei ole edes liikenteen edellytyksiä.

tää erikseen sitä äänestämättä samalla kaikkia muita vastaan. Ja kun joukossa on sitten varmasti joku hänen oma "läskipalاسensa", niin täytyy hänen pelastaakseen omansa, myöntää kaikille muille heille kuuluvan osan.

Ja otettakoon huomioon, että tässä kerrotut asiat eivät suinkaan ole mitään yleisesti tuntemattomia. Ei suinkaan! Niistä avoimesti kes-

kustellaan ja tehdään joskus ivaa-kin, joskus makeasti kirotaan, — mutta miten ollakaan, — järjestelmä jatkuu vuosi vuodelta, eikä sille tule mitään loppua, ennenkuin luokkatietoinen työväki pääsee kongressiin niin voimakkaaksi, että se lopettaa sen. Mutta, auta armias, mikä tappelu ja hammasten kiristys syntyykään, kun ruvetaan herroilta kiistämään heidän pyhää läskitynnyriänsä!

Belgian sosialistkuvanveistäjän J. P. Van BIESBROECK'in
veistos: Kansa suree.